

Cercant la Fossa

NOVELA DE'N LAUREÀ DALMAU.

(*Continuació.*)

Varen passar un, dos, tres mesos.

L'ambient de llar s'havia anat infiltrant dintre'ls seus cors, y ara ja's creyen en la posició del medi apropiat per cristallisar les seves vides.

Y, encara, fruyt del amor sincer qu'ha vía acoblat els seus errants destints, dintre'l si d'ella hi evolucionava un novell ser, que feya entreveure als futurs pares un etern raig de sol per la vellesa. Tart havia sigut el coneixement del error que envolcallava les seves existències; mes ara, rejoyenits al trobar-se en l'ample vía d'una vida normal, amorosida ab més intensitat de goigs, per ser conscients d'haver-la començada ja en capvespre, s'afanyaven en viure cada espurna d'amor, cada moment de ditxa, ab tota la intensitat de les seves ànimes, encara verges y infantines.

Mes el goig va ser curt; de bones a primeres, vegeren que tots els seus anhels de conuiu ab els del poble, s'anaven esvaint contra l'indiferència de tothom, que aparantaven no adonar-sen per no haver de tornar una salutació qu'els enutjava. Mes endavant, convensuts els naturals de que'ls intrusos es proposaven arrelar-s'hi indefinidament, varen mostrar mes clarament la seva repugnancia, y no'ls saludaven, sino que varen negals-hi tota almoyana y procuraven desvirtuar tots els treballs que feyan per atreures a alguna ànima pie-

tosa que'ls hi servís d'atemperant ab els demés del poble.

Era un poble que's moría; y fidels a una intransigència d'alborigens, no volien que cap nova sansació'ls destorbés en la agonia. Y'ls nous sers sobrevinguts, eren además altament repugnants, eren captayres que pidolaven els rosegons sobrers en comptes de produir-hi nous elements de vida; eren bruts, espallifats, incultes; eren un fástich pels ulls morigerats d'aquells veïns, y una vibració ingrata en el conjunt del poble, d'aquell poble de cases roges, quins habitants, acostumats a la eterna rojor de les cases, dels conreus, dels remats y de les cares, trobaren la nova gamma qu'oterien els captayres, d'una coloració negra, boyrosa, aspres que'ls oprimia l'esperit.

Y, fatalment, la evolució progressiva d'aquest instint d'hostilitat y superació, anava succeint-se. Primerament, el furt d'algunes gavelles de ridortes, va ser atribuït al mendicant; després, els sovintejats de fruyta primerenca, y prompte la fama s'estengué fins á imputarli'ls més cuantiosos de avirám y de cullites.

Y la malicia era tant amatenta a atribuir-li tots els motius de depressió, que se'l havia vist, a la mateixa hora y en bandes molt distintes, afanyant-se ab les rampinyes de costúm.....

Ell tampoch s'atrafegava en desmen-